

Uitvaart zr. Madeleine V. Moorter
29 augustus 2026

Wanneer wij afscheid nemen van iemand brengen vele herinneringen ons tot bij wie die persoon was, tot bij markante ontmoetingen of gesprekken of tot bij alles wat hij of zij deed.

De Schriftlezingen die we zo juist hoorden ontvouwen voor ons twee sterke kentrekken van zuster Madeleine, waarvoor we haar oprecht dankbaar zijn en die we willen meenemen in ons eigen leven.

Paulus antwoordt in zijn brief aan de christenen van Korinthe op een aantal concrete vragen die ze hem stelden, maar hij schrijft ook vanuit zijn bekommernis om de interne spanningen in deze christengemeenschap. Ten aanzien van God hoeft niemand te roemen op zichzelf. Integendeel, wie – althans voor de wereld – dwaas is, zwak, van geringe afkomst en onbeduidend, deze mensen zijn ons tot voorbeeld en tot oproep om waarachtig lief te hebben. Hun kwetsbaarheid en armoede brengen ons tot bij onze eigen begrensdheid, waar God ons opwacht met zijn liefde en barmhartigheid.

Als jonge kajotster was zr. Madeleine reeds aangetrokken tot deze voorkeurliefde voor de minsten wanneer ze ervoor kiest om het leven van de fabrieksarbeider te delen. Wanneer ze in 1952 intreedt, brengt ze dit idealisme mee en enkele jaren later, na haar geloften voor het leven, wordt ze als missionaris naar Rwanda gezonden. Zij vindt er haar levensvervulling in alles wat ze met en voor de bevolking kan realiseren. Zo start zij in Kamonyi de ‘familiale school’ waar meisjes een basisvorming krijgen, maar ook huishoudelijke vaardigheden aanleren. Later ‘Cefapek’ – dat vorming en ondersteuning biedt aan vele honderden landbouwersgezinnen, aan kinderen met

een handicap, aan mensen die getekend zijn door de pijnlijke gebeurtenissen uit het verleden.

Tot op vandaag dragen de mensen in Kamonyi haar mee in hun herinnering en onze zusters hadden het in de voorbije dagen moeilijk om het heengaan van ‘mama Madarena’ mee te delen.

Zuster Madeleine maakte deel uit van de groep van vier zusters – twee Rwandese en twee Vlaamse – die de missie in Tsjaad begonnen. Zij kwamen aan in een onbekend land, geteisterd door een burgeroorlog en hongersnood. Een Tsjaadse capucijn, verantwoordelijk in de gemeenschap van Capucijnen in Moundou vertelde ons, enkele jaren terug, hoe hij als kleine jongen zr. Madeleine leerde kennen. Zij bezocht de families op zoek naar ondervoede kinderen, terwijl haar medezusters zieken verzorgden en voeding voor de kinderen bereidden. Wat hij vertelde, tekent zr. Madeleine helemaal. “Elle a été – zo schreef een Rwandese medezuster – tout amour pour les vulnérables”. Eén en al liefde voor de meest kwetsbaren. Om dit levensgetuigenis zijn we zr. Madeleine dankbaar, ook omdat wat zij gezaaid heeft tot op vandaag vruchten draagt dankzij onze Afrikaanse medezusters.

In het evangelie ontmoeten we Petrus, een ervaren visser. Samen met zijn vrienden, zijn zij hun netten aan het spoelen. Zij hebben die nacht niets gevangen. Tot zijn verbazing vraagt Jezus hem : “Vaar naar diep water en gooi jullie netten uit om vis te vangen”. Petrus weet uit ervaring dat dit weinig zin heeft, maar dan spreekt hij dit levensengagement uit : “ Als u het zegt, zal ik de netten uitwerpen”. “Op uw woord, zal ik het doen”.

Wat omgaat in het gemoed van een mens is moeilijk te doorgronden. Veel minder nog, op welke wijze God een mensenhart aanraakt, wanneer en hoe Hij dit doet, maar wij mogen geloven dat Petrus ‘woorden ook die van zr. Madeleine waren : “Op uw woord, zal ik het doen”. Vele keren heeft zij alles achter gelaten om haar Heer te

volgen. Zij gaf haar ja-woord aan wat haar gevraagd werd. Zelfs die laatste keer toen we haar voorstelden om naar het Woon-en Zorgcentrum in Bassevelde te verhuizen. Haar antwoord was : ‘als je dit het best voor me vindt, dan is dit voor mij goed’. Zo was alles gezegd. Zij mocht er nog enkele jaren gelukkig zijn, geliefd als ze was door het personeel en haar medezusters.

Wij zijn God dankbaar om het leven van zr. Madeleine. Zij was tot zegen voor vele mensen. Moge haar levensvoorbeeld ons tot zegen zijn opdat wij mogen groeien in overgave aan wat mensen en het leven zelf van ons vragen.